

DOPIŠ PRO TEBE

MISTROVSKÉ DÍLO

14/75

Po odchodu lékaře šla Sue do pracovny a proplakala papírový ubrousek. Pak se vypořádala s kreslicím prknem do Johnsyna pokoje a hvízдалa si. Johnsny ležela pod pokrývkou a Sue přestala hvízdat domnívající se, že přítelkyně spí. Načrtla pár elegantních nohavic a monokl, když zaslechla z lůžka tichý zvuk.

Johnsny se dívala široce rozevřenými očima na okno a počítala: » Dvanáct ... jedenáct ... deset ... «

Sue zahlédla z okna stěnu cihlového stavení, po níž se šplhal prastarý břečtan.

Podzim serval listí a na kostře zůstalo jen několik kousků.

» Před třemi týdny jich bylo skoro sto. Teď už je jich jen pět ... «

» Čeho, drahoušku? «

» Listů břečtanu. Až spadne poslední, umřu. Vím to. Copak to lékař neřekl? «

» Úplný nesmysl, « řekla Sue, mistrně se ovládající, » nebuď, holčičko, pověřivá. Máš naději na uzdravení – deset ku jedné. Teď sníš trochu hovězího vývaru, aby se mohla Sue dát zase do kreslení a za peníze z redakce koupila pro svou maličkou trochu portského vína a pro svůj hltavý krk vepřové. «

» Víno nekupuj, « řekla Johnsny, dívající se k oknu. » Padá další. Už zbývají jen čtyři. Před setměním spadne poslední – a pak půjdu i já. «

» Ale drahoušku, zavři oči a nedívej se z okna. Musím zatáhnout záclonu a dokončit kresby. «

» Nemůžeš kreslit ve svém pokoji? « zeptala se nemocná nevrle.

» Chci být u tebe, « řekla Sue, « a nechci, aby ses stále dívala na ten břechtan. «

» Až skončíš, řekni, « pravila Johnsy zavírajíc oči. Byla bledá a nehybná jako socha. » Chci vidět padat poslední list. Pak odejdu i já. «

» Pokus se usnout, « řekla Sue, » zavclám Behrmana, aby mi dělal model. «

Starý Behrman byl malíř v přízemí – malíř neúspěšný. Čtyřicet let maloval, ale přiblížil se sotva k lemu roucha bohyně umění. Vy-dělával si sem tam nějakým máznutím pro reklamu a tím, že seděl modelem mladým umělkyním. Pil jalovcovou a stále hovořil o svém velkém budoucím mistrovském díle. Sebe považoval za hlídacího hafana, který pečuje o dvě mladé umělkyně z ateliéru v podkrovní.

Sue ho zastihla v jeho doupěti, prosyceném pachem jalovcové. V koutě čekalo už dvacet let čisté plátno na mistrovské dílo starého Behrmana. Vypravovala mu, jak se bojí o Johnsy, která je křehká a vyhublá jako uschlý list, opravdu zvadne, jakmile přestane lpět na životě.

Starý Behrman to považoval za hloupost.

» Takovou pitomnost jsem v životě neviděl, « hulákal, » ubohá slečinka Johnsy. Je slabounká, má horečku a blouzní, říkáte?! «

» No, když mi nemůžete stát modelem, co dělat? Jste ošklivý, starý čert! « řekla Sue.

» Kdo říká, že nechci stát modelem? Půl hodiny vám říkám, že ano. Jednou namaluji mistrovské dílo sám. Uvidíte. Bůh je můj svědek. «

Když se ráno Sue probudila spatřila Johnsy, jak ztrá na záclonu.

» Vytáhni ji, « prosila nemocná ochable.

A hle! Po ostře bičujícím dešti a prudkém větru, řadícím celou noc se držel větve poslední list.

» Myslela jsem, že spadne a já zemřu s ním, « zašeptala Johnsy.

Ještě za soumraku viděly dívky osamělý břechtanový list. A znovu noc sviští severákem, dešť bubnoval na okna a ráno – břechtanový list tam dosud visel.

» Jsem zlá ženská, « řekla Johnsy, » sobec. Chtít umřít je hřích. Dones mi trochu polévky – a zrcátko. Pomoz mi sednout, budu se dívat, jak vaříš. «

» Naděje je, « řekl lékař Sue v předstíni. » Potřebuje pečlivě

ošetření. Teď musím běžet dolů k Behrmanovi – zápal plic. Stařec – není naděje.»

Když už Johnsý pletla na posteli vlněnou šálu, přiběhla Sue a objala ji.

» Představ si, pan Behrman zemřel na zápal plic. Domovník ho našel v promočených botách a mokrém obleku ... vymrzlého ... nikdo neměl tušení, kde byl v té bouřlivé noci. Podívej se, miláčku, poslední list na zdi ještě visí. Je to mistrovské dílo Behrmanovo – namaloval ho té noci, kdy urvala vichřice poslední list břechtanu ... »

Podle O. Henryho

PRAZDNÝ SVĚT

Čteme-li životy svatých, užasneme, jakých obětí byli z lásky k Bohu a k lidem schopni. Misionáři v pralesích i velkoměstech, u divochů s černou nebo bílou tvář; maminky pěti, deseti dětí, obětavé manželky, zahřívající láskou druhou i třetí generaci; stateční a čestní muži, odolávající svodům okolí, věrni poslání otců, manželů či kněží ... Skromní lidé, jejichž přítomnost si ani neuvědomujeme, ale zmizí-li, pohasne něco i v našem nitru. Chybí nám.

Kam zmizel tento druh lidské dobroty a statečnosti? Jsou snad demonstrace, přepady a únosy » moderní « formou odvahy?

Svět se přeplňuje a vyprazdňuje zároveň. Sáhněme po novinách – i náboženských. Dýchá z nich zdravý, povzbuzující duch víry, lásky, oběti? Nebo pouze všední a zbožné – prázdné fráze? Píší o tom, co s růstem křesťana nemá nic společného. Nemají-li redaktoři zdravou živou víru, snad časopis čtenáře pobaví, ale neoživí, nenadchne, neposílí. Protože je málo života v lidech, protože málo lidí čerpá život z Jediného Živého – svět se vyprazdňuje, ačkoliv lidí přibývá.

KAŽDÝ Z NÁS JE OTEVŘENOU NEBO ZAVŘENOU POKLADNOU

Člověka, který se otevře Bohu, naplní Bůh vírou, láskou, nadějí a jinými dary, jejichž hodnotu neoceníme, dokud je nemáme a dokud nás neovanou od druhých. Kdo se neotevře Bohu, marně organizuje, káže, mluví o Bohu. Je prázdný – mrtvý. Nic Bůh skrze něho neoživí. Nejúčinnější hovor o Bohu je život podle Božího přání, Kristova vzoru.

SVĚT, KTERÝ NEVIDÍME

Zdvořilý člověk, který říká Bohu » NE « nevyzařuje teplo, ale drsný člověk, který řekne » ANO « – jako náš neúspěšný malíř – rozdává život. I soukromý zlý skutek, i špatná myšlenka znečišťuje ovzduší kolem nás. Dobrý skutek vzduch pročišťuje, ozařuje. Na světě je úzko proto, že duchovní vzduch světa je plný bacilů sobectví, lhostejnosti, krutosti, proľhanosti, zlomyšlnosti ... jiné bacily si jistě doplníte sami.

PRAVDA A LÁSKA: NIČITELÉ BACILŮ

Někdo zdůrazňuje lásku na úkor pravdy. Zaplete se do zmatků a skončí obvykle u sebelásky. Jiný zdůrazňuje pravdu – nauku – na úkor lásky. Ovzduší kolem něho je tak desinfikované, že v něm nevydrží dlouho ani jeho nejlepší přátelé. Pravdou ubíjí lásku. Pravda naráží na naši pýchu, láska na naše pohodlí.

SÁHNĚME PO EVANGELIU

Je jistě důležité znát stav svého tělesného zdraví. Ještě důležitější je však znát stav zdraví duchovního. Poznáme-li své duchovní choroby – nedokonalosti, špatné sklony a zvyky atd. a začneme-li s nimi statečně a poctivě bojovat, už se začínáme uzdravovat. Přečtěme si každý den kousek evangelia. Porovnejme Kristovu » zdravovědu « se svým životem. S životem jako celkem – plním poctivě Boží poslání? S částmi života, můj den, moje hodina – vztah k přátelům, k rodině, k nepřátelům, k podřízeným atd.

Naučme se mluvit s Kristem v modlitbě. Tím otevřeme jedno víko pokladny své duše.

Jakmile bude naše pokladna plná Krista, prorazí i druhé víko – k lidem – a ovzduší kolem nás se pročistí, uzdraví.

Mluvme víc s Bohem o lidech než s lidmi o Bohu – a uřasne-
me nad bohatou žní!

**ŽIVÁ VÍRA A UPŘÍMNÁ LÁSKA JSOU JEDINÁ MISTROVSKÁ DÍLA,
KTERÁ MAJÍ VĚČNOU CENU!**